Ч. 95. Неділя 12 мая (29 цьвітня) 1907 Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Угорщини. — Події в Росиї. — Греки і Болгари. — Ще про француско-японьский союз

В угорскій палаті панів в часі дискусиї над шкільними законами, обговорював кардинал архієпископ Шамаша звязь між наукою шкільною а загальним правом голосованя. Бесідник заявив, що в краях, в котрих підставою публичного житя єсть загальне голосоване, мусить наука шкільна бути уділяна в релиґійнім і патріотичнім дусі. В кругах, в котрих просьвіта єсть на низькім степени, в котрих панує темнота і забобон, там загальне право голосованя мусить викликувати загально сумніви. Гр. Аппоній боронив шкільних предложень.

„Новоє Время“ доносить з Петербурга, що лївиця думи постановила за всяку ціну примусити Ґоловина до уступленя з президиї за єго поведенє супротив социялїста Сурабова в часї дискусиї над законом о континґентї рекрутів. Та пригода вплинула на Ґоловина в такий спосіб, що безпроволочний відпочинок став ся для него конечним. Однако доси Ґоловин не зрік ся свого достоїньства. Яко кандидатів на наслїдників Ґоловина згадують Маклакова, котрий може числити на підпору правиці, жовтнївців, музулманів, безпартийних і Поляків. Вказують також на Тесленка яко на другого кандидата, котрого підопре лївиця. — „Wiener Allg. Ztg.“ доносить з Петербурга, що в понеділок розпічнуть ся на ново засїданя думи. Президияльної кризи не дасть ся оминути. Социяльні демократи поставлять наглячє внесенє о висказане Ґоловинови вотум недовіря. Закидають єму надуживане власти президента і неправильне поведенє в часї нарад. — „Русь“ доносить, що кадети уложили такий плян супротив грозячої президияльної кризи: Ґоловин полишить ся на становищи президента, а на місце одного з дотеперішних віцепрезидентів вибере ся Тесленка, котрий проводив би як найчастїйше на засїданях думи.

По погромах против грецких осель в Болгариї почали звідтам Греки утїкати. Доси схоронило ся на грецку територию звиж 15.000 болгарских Греків. Вправдї болгарскі власти старають ся оправдати то тим, що кажуть, немов би грецкі аґенти умисно намавляли грецке населенє до виходу з Болгариї, однако то не правда. Противно, грецке правительство занепокоєне тим рухом, бо ті, позбавлені средств до житя збігцї накладають на державу і суспільність тяжкі обовязки. Болгарских Греків повідомлено урядово, що після послїдного закона не можуть они мати ніякого недвижимого майна.

Француско-японьский договор зробив велике враженє в Америцї, Росиї і Нїмеччинї. Між Америкою а Японом мало не прийшло до війни з причини непринимання дїтий японьских імміґрантів до калїфорнийских шкіл. Тепер, коли Япан вже не потребує бояти ся ніяких противників, Америка загадує й собі заключити з Японом союз. Росия, для котрої симпатиї у Франциї остигли по погромі Росиї на манджурских полях, мусить тепер числити ся з новою ситуациєю, мусить дбати як не о приязнь і поміч, то бодай о невтральність Япану супротив себе. Для Франциї союз з Япаном є важний тим, що обезпечає їй єї всхідноазийскі посїлости. Франция мусїла ті посїлости боронити перед претенсиями Хін. На случай спільної акциї Хін і Япану, Франция була би мусїла стратити свої Індиї. Тепер, по заключеню договора Франциї з Япаном, навіть Хіни вже не посьміють простягати руки по Індиї. Найгірше на тих союзах з Япаном вийде Нїмеччина, бо она в Хінах не має тепер товариша. Не маючи союзника, котрий боронив би Нїмеччину на случай ворожої акциї Хін против акциї Нїмців в шантуньскій провінциї, Кячау не принесе Нїмцям таких користий, яких они надїяли ся. Також засновуванє всяких

9)

Зрадниця.

(Оповіданє — Льот. Бренкендорфа).

(Дальше).

Анатоль Ґейнан вислухав вироку з найбільшим спокоєм. Крикнув лиш: „Най жиє конституция з тисяч сїмсот девятьдесять третого! Проч з директориєю!“ — і дав ся відвести назад до вязниці, щоби там перебути послїдну ніч свого житя.

Позаяк ніяково було тратити всїх трийцять двох засуджених разом, то подїлили їх на кілька громадок, котрих страченє мало відбути ся в трох по собі слїдуючих днях, а Анатоль був ще досить щасливий, що єго придїлено до першої громади.

Жителї міста знали вже, що має ся відбути траченє, і длятого вже від досьвіта першого дня траченя була на улицях, котрими мав переходити похід, страшенна глота. Цікавість перемогла обуренє і милосердиє. А коли добре знані вози з нещасливими жертвами рівнї рушили в похід, почали цікаві пхати ся з такою силою наперед, що вояки, які ішли коло возів, ледви ще могли оперти ся тому напорови.

Найбільша глота зробила ся перед Італїяньским Театром, де вже від богато годин зібрала ся була величезна маса людий. Похід смерти спинив ся, бо вози серед нечуваної глоти не могли рушити ся нї вперед нї взад. Аж нараз з того місця, де задержав ся був послїдний віз, роздав ся дикий крик:

„Ловіть єго — ловіть єго! Один із засуджених втїкає!“

Ті, що стояли здалека, почали сьміяти ся, бо нїхто не хотів вірити, щоби щось так незвичайного могло стати ся. А все-таки той, що кричав, сповіщав правду. З незвичайною зручностию чи з надлюдскою силою увільнив ся Анатоль Ґейнан з кайданів, якими були скована єго руки, одним величезним скоком з воза кинув ся між товпу, котра перепуджена почала розскакувати ся на всї боки, і мов би якийшалений, поштуркуючи і розпихаючи людий, прокладав собі дальшу дорогу [1]).

З піднесеними шаблями і відгрожуючись страшно товпі, котра їм — умисно або й мимоволї — заступала дорогу, кинули ся вояки з ескорти в погоню за зухвалим втїкачем. Але він знав, видко, дуже добре місцеві відносини в охрестности Італїяньского Театру, бо коли через якийсь час не здержуваний нїким біг малий кусень дороги попід доми, щез нараз без слїду, мов би десь запав ся під землю.

* * *

Була то найсумнїйша хвиля в житю Кльода Ґейнанта.

Ще вчера вечером дав єму ґенерал Гатрі через свого ордонансового офіцира знаги, що судьба єго брата порішена; та й о часї страченя повідомив єго по давнїй дружбі. Але Кльод не міг перемочи себе, щоби подібно як тисячі цїкавих видців дивити ся здалека на нещасливого підчас єго послїдної дороги, коли мимо всяких єго заходів не вільно єму було відвідати єго у вязници. Противно, коли надійшла злощасна година, він замкнув ся в своїй комнатї, вкляк і заливаючись рісними сльозами, молив ся за спасениє душі брата, котрому тут на земли не міг вже зробити нїякої прислуги.

Аж ось хтось злегка запукав до дверий і він вчув лагідний голос дівочий, в котрім мимо зміненого єго звуку пізнав зараз голос Лукії, котра промовила до него:

— Моя сестра хоче побачити ся з тобою, Кльоде — але мусиш спішити ся, бо менї здає ся, що она вже конає.

Такому завізваню не міг він нїяк спротивити ся, хоч і як важко приходило ся єму якраз в сїй хвили потїшати і піддержувати других. Він побіг борзенько до дверий і вийшов до сїний, де Лукія ждала на него. Она в тих кількох днях так була помарнїла, що з єї давнїйшої цвитучої появи остала ся ще лиш тїнь а Кльод видїв, як єї плеча здвигали ся і дрожали від душеного в собі плачу.

— Ось я, Лукіє — сказав він — ходім же до нашої бідної Зузанни!

Але хоч она єго сама лише що перед хвилею взивала до поспіху, поклала єму тепер свою руку на плече, щоби єго задержати.

— Приречи менї, Кльоде — благала она придушеним голосом, — що будеш великодушний і запануєш над собою! Щоби тобі й не сказала, до чого би й не признала ся тобі моя сестра на смертній постели, не забувай на то,

[1]) Ся подія як і слїдуючий опис списані зовсїм згідно з історичною правдою. *Автор.*

підприємств німецких на далекім Всході стрітить ся в Хінах з опозицєю більшою ніж доси. При всякім конфлікті з Хінами Німеччина буде мусіла від тепер числити на власні сили; буде також мусіла числити ся з тим, що европейска дипльоматия не підіпре її, а навіть буде ставати по стороні Хін. Певна річ, що француске правительство повідомило Росию про свій намір заключеня договора з Япаном, мотивуючи свій крок тим, що сей договор і Росиї принесе користь. Тимчасом в Росиї вже зміркували, що на приязнь Франциї вже нема що числити, а тим менше на поміч. Для Франциї є тепер Анґлія важнійшим союзником ніж Росия. Росийско французский союз тревае дальше, але він вже не має давнійшої вартости. Німці надіють ся, що в тій скрутній ситуациї Росия наблизить ся до Німеччини, так в інтересі свого становища в Европі як також в інтересі своєї політики на далекім Всході.

Новинки.

Львів, дня 11-го мая 1907.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Міністер справедливости переніс заступника прокуратора державного, Зиґм. Смуліковского з Тернополя до Львова та іменував заступниками прокураторів державних в VIII. кл. ранґи ад'юнктів судових: Йос. Дукета в Добромили для Перемишля, дра Витовта Сенка у Львові для Бережан і Адама Чарнецкого в Жабю для Тернополя.

— **Вправи войскові а вибори.** Бюро кореспонденцийне доносить, що міністерство війни вналідок численних запитань видало до териториальних командантів войскових окружник, в котрім каже, що урльоповане осіб, що находять ся в часово чинній службі войсковій (вправи войскові і т. п.) в цїли виконаня чинного права виборчого до Ради державної, єсть недозволене, позаяк § 7 закона з дня 26 січня 1907 р. о виборах до Ради державної постановляє, що того рода особи суть виключені від чинного права виборчого, в наслїдок чого не підпають краєвому законодавству о примусї виборчім.

— **XV. звичайні загальні збори „Дністра“** товариства взаїмних обезпечень відбули ся в четвер перед полуднем в ґімнастичній сали „Сокола“ „Дністра“. На зборах явило ся около 200 членів. За столом на естраді засїли президент надзираючої ради радник Двора п. Гр. Кузьма, віцепрезидент надз. ради о. митрат Туркевич, всї три директори „Дністра“ др. Кулачковский, др. Федак і др. Охримович, покликані секретарі зборів о. Лежогубский і др. Копач, а побіч при окремім столику заняв місце правительственний комісар радник Двора п. Ад. Гут. Збори отворив промовою презид. Гр. Кузьма, в якій зазначив гарний розвиток товариства в минулім роцї, а потім згадав про померших членів надз. ради і персоналу „Дністра“, а присутні повстанєм з місць почтили їх память.

З черги др. Федак відчитав протокол з послїдних заг. зборів, який збори приняли. По увільненю від читаня річного звіту, з огляду, що присутні дістали печатані звіти, п. Мельник, член ревізийної комісиї, поставив внесене на уділене абсолюториї Дирекциї, що збори одноголосно ухвалили. 4 точку дневного порядку, розділ 298.134 К надвижки реферував др. Федак, а збори ухвалили розділити ту надвижку після внесеня надз. ради, а се: 59.627 К призначено до резервового фонду, 201.727·75 К обернено на 10%-у знижку премій за 1906, 2.000 К призначено на добродійні цїли, а 34.779·25 К придїлено до специяльного фонду на звороти членам.

О 12 год. почало ся поіменне голосоване на 5 заступників членів надзир. ради на 1 рік, 3 членів ревізийної комісиї і 1 заступника. Заступниками членів надзираючої ради вибрано: о. Евгения Гузара, Петра Огоновского, Костя Паньковского, др Кирила Студиньского, Володимира Шухевича. До ревізийної комісиї вибрані: Юліян Січиньский, Омелян Куницкий і Микола Мельник, а заступником: Микола Заячківский.

По полуднї о 5-ій год. відбули ся загальні збори кредитового товариства „Дністер“. Президент Гр. Кузьма ствердивши достаточний комплет, покликав на секретаря зборів дра Копача. Відчитаний дром Федаком протокол з попередних загальних зборів принято без поправок. Від читаня річного звіту увільнено дирекцию, а на внесене п. Мельника, члена ревізийної комісиї, збори приняли звіт дирекциї і надзираючої ради та замкнене рахунків за X. рік адмін. і уділили абсолюторию дирекциї. З черги др. Федак відчитав предлогу надзираючої ради що до розділу чистого зиску в квоті 18.847·16 К, а загальні збори приняли ту предлогу. Чистий зиск поділено в отсей спосіб: До резервового фонду призначено 3.500 К, на 6% дивіденду для членів 9.968·14 К, на публичні цїли 4.000 К, а 1.378·96 К перенесено на слїдуючий рік. На тім закінчили ся збори.

— **Огнї.** В місточку Виткові новім, каменецкого повіта вибух дня 8-го с. м. в само полудне огонь. Згоріли 2 доми жидівскі. Занялось по причині необережности клоче у поворозника жида. До зльокалізованя огню причинились дуже члени „Сокола“ в Виткові старім; побачивши пожежу, покинули моторні Соколи пильну роботу в поли і під проводом свого начальника, Василя Пахолюка, поспішили в одну мить на місце, де горіло, і скорим а умілим ратунком враз з місцевою добровільною сторожею пожарною спинили в протягу години огонь. З причини посухи тай парного дня грозила велика небезпечність сусїдним міщаньским хатам; скінчилось однак лиш на страху.

— **Конкурс.** Тов. „Вакацийних осель“ у Львові прийме в сїм роцї на оселю в Милованю 40 дівчат на час вакацийний. Подання належить вносити до кінця мая 1907 на руки секретаря С. Ґерусіньского, до школи ім. Шашкевича або ул. Арсенальска ч. 6. III. пов. від год. 1 до 2. — В поданю треба подати стан маєтковий родичів або опікунів, число дітий дома і долучити послїдне сьвідоцтво шкільне. Подане має бути підписане через Дирекцию школи, що петентка учащає правильно до школи, учить ся пильно і добре заховує ся. Удержанє на оселї для бідних єсть безплатне. Товариство прийме також дївчата богатших родидів за оплатою 30 К за весь час. Всї оселянки платять на кошти подорожи по 5 К. — Оселянки мусять піддати ся опісля оглядинам лїкарским.

— **Дрібні вісти.** В Городищу бережаньского повіта заведено з початком с. м. почтову складницю. — В Горлицях проявила ся серед жидівских дітий заковязь карку; в послїдних днях занедужало там 2 дїтий, а одно з них до кількох годин померло. — Полїция львівска зловила войскового дезертира Макара Рабія і віддала єго властям войсковим. — Небезпечних вломників Антона Ковалева з Тернополя і Болеслава Варичко, електротехніка з Варшави, арештовано онгди в Кракові. — Росийский ґен. консуль у Львові п. Пустошкін іменований дїйстним росийским радником державним, а яко такому належить ся єму тепер титул „Превосходительство“.

— **Нещасливі пригоди.** Катерина Захарко, зарібниця, літ 45, занята при будові при будові при ул. Шпитальній ч. 15 впала вчера рано з висоти першого поверха так нещасливо, що зломила собі ліву ногу так, що аж кість пробила тіло і вийшла на верх. Поготівля ратункова подала їй першу поміч і відставила до шпиталю. Стан нещасливої єсть грізний, бо грозить їй утрата ноги. — 11-лїтний ученик шкіл середних Генрух К. впав вчера так нещасливо з драбини, що зломив собі кість носову. — Рільник із Зубри, Йосиф Пельц, приїхавши до Львова, лишив коні на Старім ринку з жінкою на возі а сам пішов за справунками. Тимчасом надійшла войскова музика а коні сполошили ся і пігнали через площу та пере-

---

що она не була вже здорова на умі, коли зрадила Анатоля. Не мсти ся на ній в годині її смерти за то, що она зробила.

— Як то? — крикнув він в крайнім перепудженю. — То Зузанна мала би єго зрадити?

— Так, она. Їй здавало ся, що колись то він її на смерть обидив а она пімстила ся на нім в той спосіб, що донесла міністрови полїциї Кошонови все, що підслухала з вашої розмови.

Кльод станув як би скаменїлий. Ледви ще міг то поняти, що тепер довідав ся. Але вже не мав часу розпитувати ся дальше, бо зараз в найблизшій хвили стало ся щось, що більше перемагаючо мусїло вплинути на него — щось потворного, просто надприродного, від чого кров єму застигла в єго жилах і серце в нїм на хвильку перестало бити ся.

З темної глубини сіний вискочив якийсь чоловік в розфалатанім одїню і з розчухраним, від поту злиплим волосєм, що звисало єму на чоло. Як сліпи у дикого зьвіра так сьвітили ся єму єго чорні очи в єго білім як сніг лици. А то лице — хоч і як єго черти викривили ся від якогось шаленого зворушеня чи від повного розпуки смертного страху — пізнав Кльод Ґейнан з превеликим страхом яко лице свого брата, котрий в сїй хвили, як єму здавало ся, мусїв вже бути на місци.

Не можна би сказати, що він був забобонний; але ся поява видавала ся скорше мов би якийсь дух, як якесь єство з тілом і кровю. Він не був в силї анї писнути; з єго уст не міг єму навіть вирвати ся хоч би лиш якийсь викрик несподїванки або перестраху. І він стояв все ще неповорушно, навіть ще й тоді, коли побачив, що той нїби Анатолїв дух держить в руцї грубий орчик, яких кілька лежало на подвірю того дому, і тепер з дико грізною поставою замахнув ся на него.

— Знайшов я тебе, ти зраднику! — видобуло ся ледви ще зрозумілим, сичачим голосом з задиханої груди втїкача. — Тепер прийшла тобі послїдна година.

Він кинув ся на Кльода в намірі убити єго тим в руках шаленого все-таки небезпечним оружием. Але якраз ще в пору попустило Кльода то якесь задеревінє, що відобрало єму було всю єго силу і єго значно більша сила недопустила до убийчого наміру свого брата. Летом блискавки кинув ся він на Анатоля і силою велита обняв худощаву єго стать; завела ся коротка, тиха боротьба і він не лиш відобрав єму оружиє, але ще й так сильно притиснув в своїм обнятю руки брата до тіла, що зробив єго безоборонним як дитину.

— То ти так хотів мене повитати? — відозвав ся він до него. — Чи ти з розуму зійшов, чи що, що називаєш мене зрадником — мене, котрего ти підійшов і обманув? Але тепер не о то розходить ся. Не хочу знати, длячого ти сюди прийшов — хочу лиш знати, як ти міг сюди зайти. Хибаж пустили тебе на волю?

Анатоль, що на дармо пробовав всеї своєї сили, щоби увільнити ся, відповів з заїлою завзятостию:

— Пусти мене, коли хочеш, щоби я з тобою говорив. Тепер, коли не маю нїчого в руках, не потребуєш вже нїчого від мене бояти ся.

Та й дїйстно пустив Кльод єго в тій хвили.

— Отже то не ти той падлюка, що зрадив наш заговір.

— Нї, клену ся тобі на мою душу, що то не я. Але о тім пізнїйше! Скажи менї передовсім, звідки ти прийшов — та й в такім станї?

— Звідки я прийшов? Простісенько з воза бідних грішників. Я втік їм перед Італїяньским театром а люди розступили ся менї і я міг без перешкоди забічи в перехідну браму. Так забіг я аж до сего дому заулками та почерез плоти.

— Мій Боже, за тобою піде тепер погоня. А тут будуть тебе насамперед шукати. Замкни двері від улицї, Лукіє, — щоби ми мали час єго сховати.

— Шкода твого труду! — відозвав ся на то Анатоль понуро. — Нащо тота комедия, Кльоде? Прецї то не правда, що ти говориш!

— Щира правда! І благаю тебе: не тратьмо часу на пусті бесїди. За возівнею єсть комірка, до котрої вхід не так легко знайдуть. Там схованю тебе під старим ломотем і ручу за то, що нїхто тебе не знайде.

(Конець буде).

їхали 76-лїтного старика Мошка Фінка, котрому колеса воза зломили руку і ногу.

— **Знов пригода з самоїздом.** Ул. Театиньскою гнав вчера самоїзд ч. 863, а з противної сторони над'їхав підофіцир 32 п. артилерії Андрій Кот на кони. Кінь перепуджений шаленою їздою самоїзда зачав полошити ся. Надармо Кот, побоюючись нещастя, кликав і давав знак рукою, щоби самоїзд здержано. Мимо того самоїзд гнав дальше. Тодї кінь станув дуба і в хвили, коли самоїзд доїзджав до него, перевернув ся горі ногами і привалив Кота цїлим своїм тягаром. В наслїдок того Кот потовк ся так тяжко, що треба було завізвати до него полкового лїкаря.

— **Загадочне арештоване.** З Черновець доносять: Сензацию викликало тут арештоване урядника банку краевого Максимілїяна Маєра Кона. Говорено о спроневіреню, о непорядках в банку і т. п., тимчасом річ має ся так: Кон зголосив ся до полїциї з просьбою о видане паспорту а полїция віднесла ся до староства в Станиславові о вияснене що до войскової служби Кона. Звідтам відповіли, що Кон записаний на лїстах войскових яко дезертир від кількох лїт і яко такого треба єго придержати і відставити до доповняючої команди. Так і зроблено. Кон однак каже, що перед 6 роками ставив ся до войска, але суперарбітрия признала єго нездібним.

— **Напад циганів на село.** До „Діла“ доносять: В третий день руских Великодних сьвят впала до села Прусїка, сяніцкого повіта, банда циганів, узброєних в дручки, та почала нападати на людий; у тих хатах, де схоронили ся люди, поломили цигани двері, потовкли шиби та побили людий, що боронили своїх осель. За хвилю, коли надійшло декілька людий, привитали їх цигани градом каміня; почала ся формальна бійка, в якій поранено кількоро людий. Плач дїтий і крик народу робили враже́не, начеб дика татарва впала на село та грозила руїною. З приходом більшого числа хлопів цигани втїкли. Післано по жандармерию, але жандарми вперед оглянули ранених та списали протокол, і аж потім пігнали з 10 хлопами за циганами. Дігнали їх аж о дві милї під Волею Сеньковою; тут они розділили ся на кілька відділів, аби змилити погоню. Однак удало ся зловити 8 циганів та 6 циганок (бо й ті брали живу участь в бійцї) і скованих відставлено відтак до Сянока. Цигани відгрожували ся, що підпалять село, тому люди тепер в страху.

† **Померли:** Іван Шостаковский, основатель і директор кредитового товариства „Міщаньска Каса“ в Скалї над Збручем, помер дня 1. мая с. р. — Евгенія Дионїза Кисїлевска, дочка Евгенія і Амалії Кисїлевских, упокоїла ся дня 23. цьвітня с. р. в домі своїх родичів в Хлїбичинї пільнім в 15 роцї житя.

Телеграми.

Зальцбурґ 11 мая. В місцевости Обер-Унтерсберґ впав великий осуг сніговий і знищив водопроводи. Маси снїгу лежать до висоти 5 метрів.

Відень 11 мая. До Polit. Corr. доносять з Петербурга, що наставші в кабінетї ріжниці в поглядах що до співдїланя правительства з Думою ще не усунені. Кілька членів кабінету домагає ся розвязаня Думи, покликуючись на послїдні бурливі події в палатї. Президент мінїстрів Столипін, вказує, що правда, на всїлякі взгляди полїтичної і моральної натури, для котрих удержане Думи єсть пожадане, але щораз більше настає переконане, що то буде трудно здійстнити.

Будапешт 11 мая. Часописи доносять, що якесь американьске товариство зелїзниче подало ся о концесию на побудоване електричної зелїзницї з Будапешту до Відня.

Льондон 11 мая. На честь перебуваючого тут японьского князя Фушіні відбув ся вчера пир, на котрім секретар державний для справ заграничних Ґрей виголосив тоаст в честь Японії.

Мадрид 11 мая. Королева привела вчера на сьвіт сина.

Мадрид 11 мая. Хрестини новонародженого наслїдника престола відбудуть ся ві вторік. Часописи доносять, що королева хоче єго сама плекати. Надходять заєдно дуже численні ґратуляцийні телеґрами. Місто єсть удекороване в барвах ішпаньских і анґлїйских. З нагоди народин наслїдника престола видав король амнестию; між иншими помилував вісьмох засуджених на смерть виновників.

Копенгаґа 11 мая. 30 росийских социялїстів виїхало нинї до Анґлїї.

Таґанроґ 11 мая. (П. А.) На касового післанця азовско-доньского банку напало вчера вечером в дорозї на дворець 6 людий і забрали єму 30.000 рублїв.

Самарканд 11 мая. (П. А.) Вчера вечером напало кількох розбишаків на один з тутешних склепів і зрабували 23.000 рублїв. Підчас погонї одного з розбишаків убито.

Мадрид 11 мая. В кілька годин по народинах наслїдника престола одержав король телеґраму від папи з благословением, уложеним в дуже щирім тонї.

Париж 11 мая. Пос. Ґесд, один з проводирів сполучених партий социялїстичних виголосив бесїду, в котрій виступив рішучо против антимілїтарного руху та против страйкового способу захвалюваного союзом робітничим умисного нищеня товарів, заявляючи, що єсть то анархістичний спосіб.

Берлин 11 мая. Число робітників обнятих льокавтом виносить тепер 60.000 а на случай дальшого треваня льокавту може дійти до 100.000. Причиною льокавту єсть жадане робітників, щоби заведено 8-годинний час працї.

Севастополь 11 мая. На хутір Декрачав, віддалений 5 верст від міста, напала ватага людий, перебраних в унїформи пристава, урядника, ревірового і полїциянів присланих нїби то в цїли переведеня ревізиї. Ватага, забравши людям 2.500 рублїв, втекла.

Міньск 11 мая. Оногди вечером напало у вязници трох арештантів на дозорця, що робив службу на коритари, поробили єму ножем 8 ран, відобрали ключі, отворили келю, в котрій сидів анархіст, котрий в лютім зранив полїцияна, і убили єго.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 10-го мая: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 9·20 до 9·40; жито 7·30 до 7·50; овес 9·40 до 9·60; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 9·— до 10·—; ріпак —·— до —·—; льнянка —— до —·—; горох до вареня 10·— до 11·—; вика 7·— до 7·50; бобик 7·70 до 8·—; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 75·—; конюшина біла 40·— до 50·—; конюшина шведска 65·— до 75·—; тимотка 34·— до 38·—.

НАДІСЛАНЕ.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·06, 11·45, **2·04**, 5·25, 10·16*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньсогок, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).